Все в ній гармонія, все диво,
Все пристрастям чуже земним;
Вона покоїться стидливо
В краси величчі крижанім;
Вона круг себе поглядає:
Суперниць, подруг їй нема;
Красунь уславлених юрма
В її промінні погасає.

Хоч би куди ти поспішав,
Хай і до радощів кохання,
Якого б в серці не плекав
Ти потаємного бажання,—
Її зустрівши, станеш ти,
Зніяковівши мимовільно,
Щоб уклонитись богомільно
Ясній святині красоти.